

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: P. Č.**, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 3. 2015, č. j. 10 Na 12/2014 - 46, a o návrhu na postup dle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb.,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Návrh na přikázání věci, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích eviduje pod sp. zn. 10 Na 12/2014, jinému soudu **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo odmítnuto jeho podání ze dne 13. 1. 2014. Stěžovatel současně navrhl, aby byla daná věc přikázána jinému soudu než Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Vedle toho stěžovatel zmínil, že požaduje přezkum všech písemností v řízení vedeném před krajským soudem pod sp. zn. 10 Na 12/2014.

[2] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jednou z podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení advokátem. Takové zastoupení se dle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, nevyžaduje tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[3] Stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, a ani za něj nejedná další osoba. U stěžovatele je tak obecně třeba trvat na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. V nynější věci nejde o případ, kdy judikatura dovodila, že na povinném zastoupení advokátem či zaplacení soudního poplatku není třeba trvat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, kde z důvodu řetězení stejného problému zdejší soud netrval na povinném zastoupení advokátem či zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, která směřovala proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla v řízení o žalobě zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[4] Zdejší soud proto konstatuje, že stěžovatel, ačkoli musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, svou kasační stížnost podává sám, aniž by byl takto zastoupen a aniž by se svou kasační stížností spojil návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů.

[5] Dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není-li stanoveno jinak, soud usnesením odmítne návrh, nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo nebyl přes výzvu odstraněn.

[6] Nejvyšší správní soud zastává názor, že byl-li konkrétní stěžovatel v minulosti ze strany Nejvyššího správního soudu nescetněkrát zpraven o nutnosti povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, není nezbytně nutné, aby v každém dalším řízení o kasační stížnosti byl takový stěžovatel znovu a znovu v daném smyslu poučen a vyzván k doložení plné moci pro advokáta.

[7] Nynější stěžovatel se na Nejvyšší správní soud obrátil v téměř 1 300 případech, povětšinou svými podáními zahájil řízení o kasační stížnosti. Ze strany zdejšího soudu byl přitom již mnohokrát poučen o podmínce povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti a již mnohokrát byl taktéž poučen o tom, že může navrhnout, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů, pokud jsou u něj splněny předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv (§ 35 odst. 8, věta první, s. ř. s.).

[8] Lze proto vycházet ze spolehlivého předpokladu, že Nejvyšší správní soud již v minulosti stěžovatele dostatečně informoval jak o nutnosti povinného zastoupení advokátem, tak o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Pro nynější řízení se proto jeví neefektivním a formalistickým stejnému stěžovateli opětovně adresovat výzvu k doložení splnění požadavků dle § 105 odst. 2 s. ř. s., případně jej poučovat o možnosti podat návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Takový postup by ve skutečnosti znamenal, že Nejvyšší správní soud by stěžovatele znovu nadbytečně informoval o skutečnostech, o nichž stěžovatel objektivně musí z minulých řízení vědět.

[9] Bez významu není ani skutečnost, že zdejší soud v postupu stěžovatele již mnohokrát identifikoval snahu vést spor pro spor a snahu prodlužovat svým procesním postupem řízení (z řady rozhodnutí zdejšího soudu o návrzích nynějšího stěžovatele lze namátkou zmínit např. usnesení ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 130/2012 - 10, či rozsudek ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 As 85/2013 - 13). Nejvyšší správní soud má proto za to, že po nynějším stěžovateli lze v zájmu toho, aby nebylo řízení jeho postupem jakkoli protahováno, požadovat, aby u těch řízení, kde je vyžadováno povinné zastoupení advokátem, si toto zastoupení již od počátku zajistil, případně alespoň podal návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů, a to současně s podáním kasační stížnosti. S odkazem na shora konstatované lze zopakovat, že v případě nynějšího stěžovatele není nezbytně nutné, aby mu soud adresoval výzvy a poučení, které by měly nést informace jemu již nescetněkrát sdělené.

[10] Jak bylo již výše uvedeno, stěžovatel svou kasační stížnost podal sám, aniž by byl zastoupen advokátem, a ani s kasační stížností nespojil návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah kasační stížnost odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení spočívající v povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, aniž by stěžovatele vyzval k doložení plné moci pro advokáta.

[11] K tomu je možno poznamenat, že obdobný postup vůči nynějšimu stěžovateli aplikuje i Ústavní soud, který jej taktéž znovu a znovu nevyzývá k doložení plné moci pro advokáta

pokračování

pro řízení před Ústavním soudem, ale jeho ústavní stížnosti, ve vztahu ke kterým tento požadavek splněn není, bez jakékoli výzvy odmítá (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 479/15; ze dne 18. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 478/15; ze dne 5. 2. 2015, sp. zn. III. ÚS 186/15; či ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. IV. ÚS 484/2015; tato usnesení jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud v takových případech vychází z toho, že předešlé výzvy byly dostatečně způsobilé stěžovateli zprostředkovat informaci o povinném zastoupení advokátem pro řízení o ústavní stížnosti.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Dle uvedených ustanovení žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti nemá nárok na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh, aby věc vedená před krajským soudem pod sp. zn. 10 Na 12/2014 byla přikázána jinému soudu.

[14] Dle § 9 odst. 2 s. ř. s. upravujícího tzv. delegaci vhodnou platí: „*Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.*“ Vzhledem k tomu, že řízení před krajským soudem vedené pod sp. zn. 10 Na 12/2014 bylo pravomocně skončeno, na čemž nic nezměnila ani stěžovatelova kasační stížnost, je zjevné, že nejsou důvody pro to, aby taková věc byla přikázána jinému soudu. Stěžovatelův návrh byl proto zamítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu